

[Finansministeren]

Vi skal i dag stemme om en finanslov, der er mange, mange milliarder kroner bedre end den, socialdemokratiet lagde op til. Regeringen har, siden den trådte til sidste efterår, arbejdet meget målbevidst for at reducere de offentlige udgifter. Vi overtog fra den tidligere regering et eksplosivt voksende statsunderskud, men det er lykkedes regeringen sammen med det radikale venstre og sammen med fremskridtspartiet nu at nedbringe dette underskud med mere end 30 mia kr. på finanslovsforslaget for 1984 i forhold til de overslag, der blev fremlagt i sommeren 1982. Jeg synes – det er en personlig bemærkning, jeg gerne her vil fremkomme med – at de partier, som har lagt ryg til dette arbejde, med rette kan være tilfredse med det foreløbige resultat. Jeg vil også gerne drage en personlig konklusion: hvis det virkelig er sådan, at socialdemokratiet i dag ved afstemningen melder sig ud af de ansvarlige partiers rækker, så ville det i sandhed være logisk, hvis fremskridtspartiet til gengæld meldte sig ind.

Regeringen og folketinget har gjort sit arbejde med 1984-finansloven færdigt. Jeg har i dag på regeringens vegne villet tilkendegive, hvordan vi ønsker at videreføre den økonomiske politik med henblik på 1985-finansloven, og nu er vi vist nået til det punkt, hvor hvert enkelt parti må tage sin beslutning.

Formanden:

Vi går nu til anden runde. Jeg beder de ordførere, der ønsker ordet, om at tilkendegive det.

Svend Auken (S):

Jeg tror, det er et fælles ønske hos os alle sammen, at anden runde ikke bliver helt så lang som første runde. Jeg skal yde mit bidrag til det ved ikke at gå ind i en polemik med finansministeren om hans og regeringens synspunkter, selv om der selvfølgelig er punkter, vi bestemt ikke er enige om, og i stedet prøve at gøre en slags status over socialdemokratiets opfattelse af situationen.

Der er dog én undtagelse, og det er, når finansministeren i lighed med en lang række borgerlige ordførere i dag har sagt, at der er noget helt usædvanligt, næsten udemokratisk uansvarligt ved, at socialdemokratiet i den øjeblikkelige situation ikke agter at stemme

for finanslovsforslaget, men agter at stemme imod.

Det har været vores synspunkt igennem debatten – jeg skal bare henvise til de mange indlæg – at når en regerings parlamentariske grundlag ikke vil bære en regering igennem med finansloven, så er det urimeligt at forlange det af oppositionen, der intet medansvar har for den økonomiske politik, som ingen lejlighed har haft til at gøre sin indflydelse gældende, og som til trods for utallige tilbud om et samarbejde hver gang er blevet afvist – nogle gange venligt, nogle gange mindre venligt – af regeringen. Vi har tidligere diskuteret de mange historiske paralleller, som alle viser, at en regering altid er blevet støttet af sit parlamentariske grundlag, når det drejede sig om at få vedtaget finanslovsforslaget.

Jeg skal ikke forlænge denne historiske debat, kun nævne et citat, som burde gøre et vist indtryk på nogle i denne sal. Det er tidligere statsminister Hilmar Baunsgaard, der i 1967 i nogenlunde samme situation, som dog endte godt, sagde – sp. 3273 i folketingets forhandlinger, 30. marts 1967:

»Kan demokratiet være tjent med, at det ene af de to partier, som har aftalt og vil aftale, hvad der skal være grundlaget for de kommende 3 års politik, ikke vil tage et medansvar for finansloven?

For mig at se er det en alvorlig parlamentarisk situation.«

Det er nøjagtig det, vi står over for i dag. Det er nøjagtig det spørgsmål, vi står over for i dag. Regeringen har ved sit samarbejde ensidigt med fremskridtspartiet og det radikale venstre bragt folketinget i den situation, vi er i i dag.

Derfor har der knyttet sig stor interesse til den del af debatten, der har udspundet sig, hvor regeringens parlamentariske grundlag har drøftet partiernes indbyrdes situation. Jeg tænker her på de mange meningsudvekslinger mellem fremskridtspartiet og de radikale. Jeg kan roligt sige, at sjældent har der været så mange bitre, så mange uforsonlige bemærkninger mellem to partier som mellem de radikale og fremskridtspartiet her i dag. Enhver kan se, at det ikke kan holde. Statsministeren burde have indset det fra starten. Statsministeren bør selvfølgelig i konsekvens heraf tage det fulde ansvar for den uholdbare parlamentariske situation, vi er kommet i.